

sosialurinn

WEEK-END

Ferðaminni úr Íslandi

I 1962 gjörði Sámal Johansen, fyrrverandi lærari, saman við konu síni Bettu og seks öðrum færoyingum eina ferð til Íslands.

I Íslandi vóru færoyingarnir á rundferð.

Sámal fer í komandi bløðum í hesum teigi at siga frá teirri minnisríku ferðini.

Ein dag, seinast í juni mánað 1962, fingi kona mín og eg boð um, at um vit høvdu hug, kundu vit verða við í einum ferðalagi til Íslands.

Farið skuldi vera við »Dr. Alexandrine« úr Havn 31/7 og heim aftur skuldi vera komið við »Heklu« 20/8, tá skuldu vit vera í Havn. Vit fingi at vita, at vit skuldu fara rundferð um Ísland við »Esju«, og at henda rundferð fór at vara o. u. 7 dagar. Framman undan og aftan á rundferðina við »Esju« skuldu vit vera í Reykjavík, og haðani skuldu útferðir verða gjerdar til ymsk — helst søgulig — stöð í Íslandi. Hvar hesar útferðir skuldu vera, fór ikki at verða avgjørt fyrr enn vit komu til Íslands. Vit skuldu vera átta í ferðalagnum: Tórus Axalson Dalsgaard úr Havn, Einar Waag og kona hansara Annelena, Jógvan Joensen og kona hansara Maja, og Gunhild Waag, systir Einars Waag, úr Klakksvík og kona mín Betta og eg úr Vági. Bróðirsonur Einars Waag, Árni Waag, sum býr í Íslandi, skuldi saman við íslenska ferðamannafelagnum leggja ferðina til rættis fyri okkum.

Betta og eg søgdu sjálvsagt ja og takkaðu fyri hetta tilboð.

At keypa ferðaseðlar

Ólavsøkan var í øllum góðum fingin frá hondini, og 30. juli fóru Tórus, Betta og eg at keypa ferðaseðlar. Vit fóru fyrst á avgreiðsluna hjá D. f. D. S. í Havn og keyptu ferðaseðlar til allar luttakarnar til Íslands. Síðani fóru vit á avgreiðsluna hjá »Heklu« og keyptu ferðaseðlar heim aftur við »Heklu«. Tað var Tórus, ið var so umhugsin, hann helt sum so, at um tað skuldi

hent, at vit funnu uppá at oyða allan pening okkara burtur í Íslandi, so skuldi í hvussu er ferðin heim aftur vera goldin. Hetta var sjálvsagt púra rætt hugsað, men tað skal sigast beinanvegin, at vit komu ikki í nakra figgarliga knipu í Íslandi.

Vit trý, Tórus, Betta og eg (hinir luttakarnir í ferðini vóru í Klakksvík) fóru umboð »Drottningina« um kvöldið 30/7, og 31/7 kl. 5 um morgunin fór »Drottningin« til Klakksvíkar. Har hittu vit hinar ferðafelagarnar, og kl. 14.30 fór »Drottningin« úr Klakksvík til Tveroyrar. Á vegnum til Tveroyrar ótu vit døgverða, og Einar, sum vit tigandi høvdu valt til ferðaleiðara, hevði útvegað, at vit øll sluppu at sita við sama borð.

Vit fóru at leggja okkum á Tveroyri kl. 24, og kl. 3 1/8, skuldu vit fara haðani. Kl. 4 hugdi eg út, tá vóru vit úti fyri Hvalba. Kl. 7.30 fór eg upp, og kl. 8 fingi vit morgunkaffi. Alt

ferðalagið uttan Annelena, Maja og Gunhild Waag var til borðs, tað sama var til morgunmatarborðið og døgverðaborðið, men veðrið er av tí besta, so nú munnu tær ikki fara at verða

Sámal Johansen

liggjandi leiingi aftrat. Kl. 19 var stilli.

Vit tókust við ymskt, sum ferðafólk nú einaferð tekst við umboð á ferðaskipi í góðum

Sigldu millum Oyggjarnar

Kósín hjá »Drottningini« gekk innan fyri Oyggjarnar, men tá vit nærkaðust teimum, fór Einar til skiparan og fekk hann til at sigla millum tær, hetta var ógloymandi í tí Harrans veðri. Vit ótu so morgunmat og fóru at hvíla okkum, meðan vit sigldu tvørtur um Eyrarbakkaábugin eftir Selvogssgrunninum móti Reykjanesi og Reykjavík. Í útsynningi úr Reykjanesi er Eldey, hon skal vera heimsins størsta súlubygd, um 15.000 súlur skulu verpa har. Eldey er ógvuliga hvít av fuglaskitti, og tí nevna menn hana ofta Mjølsekkin, hon er heldur ikki ólik einum mjølsekki.

Kl. 20 sigldu vit inn móti Reykjavík, og nú fóru tollarnir at verða skjótir. Vit ætlaðu ikki at hava nógvið við okkum í land, sum tollarnir kundu gera nakað við, men Einar, sum kennir væl til øl og av royndum kennir »Egil veika«, helt, at tað kundi vera vert at royna at fáa nakrar »Hof« í land við okkum. Hann spurdi tí hovmeistarán, um tað ikki mundi bera til at fáa nakað øl í land við okkum? Hovmeistarinn segði, at tað var gaman í, bara tollarnir vildu lata okkum fáa tað. Einar fekk so tveir kassar av »Hof« og gjörði seg til reiðar at taka imóti tollarunum.

— Eg kenni »Egil«

Tollarnir komu umboð, og teir vóru sera lagaligir, teir hugdu ikki í kuffertini hjá okkum. So fór Einar at tosa við teir um teir báðar ølkassarnar, sum stóðu inni á kamarinum hjá hon-

